

Investigar al Palau, peti qui peti

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 4.10.09

L'escàndol del Palau de la Música ha deixat petrificada una societat, la catalana, que assisteix perplexa des de fa dies a un bombardeig d'informacions sobre presumptes pràctiques corruptes protagonitzades per personatges molt coneguts per haver-se mogut durant anys en el lluminós món del mecenatge i les fundacions de caràcter cultural. Seria, però, un error pensar que el saqueig d'una institució amb la càrrega històrica de l'Orfeó Català és tan sols el fruit de l'avarícia d'un grapat de gestors desaprensius. Unes quantes notícies conegudes aquesta setmana apunten cap a una realitat encara més inquietant. La trama del Palau tenia relacions inconfessables amb el món de la política. I això dóna al cas una nova dimensió que va més enllà de la picaresca d'un grup de delinqüents de saló.

Les investigacions realitzades per aquest diari van treure a la llum dijous passat que del Palau de la Música en van sortir els 12 milions de pessetes amb què Àngel Colom va saldar deutes de la seva aventura política al Partit per la Independència. Divendres, el secretari general adjunt de CDC, Felip Puig, admetia que la Fundació Ramon Trias Fargas va rebre 630.000 euros del Palau al llarg de nou anys. Se sap també que el principal responsable de la trama, Fèlix Millet, era membre de la fundació FAES, pròxima al PP. És plausible, per tant, sospitar que sota les alfombres d'un temple modernista de la cultura s'amagava un xiringuito financer que greixava maquinàries pròximes a grans centres de decisió política. I una societat democràtica no pot viure amb aquesta desconfiança, per més que se la inviti a mirar cap a un altre costat.

Les reaccions d'alguns dirigents polítics en el sentit que tots els partits s'han finançat demanant diners a particulars o afirmant que són legals els convenis entre fundacions semblen voler tancar el cas del Palau amb un càstig exemplar per a Millet i els seus còmplices directes, mentre l'entramat polític surt, una vegada més, airós d'un assumpte impresentable. ¿Haurem de veure com a normal que una institució de promoció de la música dediqui fons a pagar deutes de partits? ¿O assumir així com així que donar diners a la Fundació Trias Fargas forma part de l'activitat de l'Orfeó Català? Els ciutadans difícilment entendran que fons destinats a revitalitzar la malparada cultura catalana vagin a parar, per art de màgia, a altres fins.

Una sinistra maquinària propagandística sembla haver-se posat en marxa per diluir les ramificacions més incòmodes de l'escàndol. Ja hi ha veus que diuen que darrere de les informacions del cas s'amaguen maniobres contra alguns partits, el mecenatge, o les peculiars relacions del poder polític amb la societat civil. La manifesta lentitud del jutge –ni tan sols ha cridat a declarar Millet– també alimenta la possible entrada en una nebulosa d'incert final.

Aquest diari, que durant sis anys va donar fons al Palau de la Música per a la seva tasca cultural, defensarà en aquest cas que ningú pugui buscar sortides pactades al marge d'una actuació judicial clara, ràpida i amb totes les garanties. Catalunya no pot perdonar que les seves grans institucions culturals siguin sospitoses, ni que de l'oasi passem a un fangar.